

ЗОРНИЦА

СЕДМИЧЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Зорница ся издава всякой Четвъртъкъ. Цѣна—та за единъ годинъ е едно бѣло меджидіе и половина, а за шесть мѣсеца три четвърти отъ бѣло меджидіе. Спомоществованія-та трѣбва всякога да сѣ придѣланы и да сѣ испращатъ въ полицѣ, въ групѣ, или въ пощенскы тѣмбры (пулове), Пѣмскы, Прусскы, Русскы и Французскы, на Редакторъ-тъ у Американъ Ханъ въ Цариградъ. Извѣстія сѣ вѣстиватъ по 2 гр. на редъ-тъ.

Година 3.

ЦАРИГРАДЪ, ЧЕТВѢРТЪКЪ, 13 АПРИЛІЙ 1878.

Брой 15.

ВѢСКРЬСЕНІЕ.

Тѣзи годинъ читатели-тъ ни ще тѣржествувать Вѣскрєсєніе Христово подѣ съвѣмъ необикновєнны обстоятелства. Прѣзъ минѣлѣ-тъ годинъ сѣ сѣ случили скѣрбны промѣненія въ много домове; и при ново-родєнѣ-тъ радость, която прѣобладава у цѣлый-тъ народъ, нѣи некамы да изразимъ съчувствіе-то сѣ първо кѣмъ наскѣрбєнѣ-тъ. Мнозина сѣ сѣ испѣдили изъ домове-тъ сѣ въ конто сѣ были родєни и вѣспитани, и сѣ видѣли вѣсчкы-тъ сѣ земны прѣтяжанія да сѣ обращать на пєпєль. Другы сѣ прѣтѣрпѣли още по-голѣмы загубы, като сѣ имали злочєстнѣ-тъ да сѣ распѣренѣтъ самы-тъ имъ домочадія отъ конто нѣкон членове сѣ погыжили. Като празднувать този великъ праздникъ тѣзи годинъ, ще имъ дохождатъ на умъ-тъ нѣкон отъ по-чєстѣнѣ-тъ въ нѣкон отношенія обстоятелства подѣ конто тѣ празднувахъ сѣщѣй-тъ праздникъ минѣлѣ-тъ годинъ. Человѣчески цѣровє не могѣтъ да излѣкувать такыва раны, нѣто могѣтъ человѣчески думы да утѣшатъ такыва скѣрбищє сѣрдца; но Оцѣ, чѣто тѣржєственнє вѣскрєсєніе отъ мѣртвы-тъ нѣи радостно вѣспоминуваны, бѣше едно врѣмє страдалєць. Той напѣлно участвовашє въ скѣрби-тъ и страданія-та на человѣчество-то ни, и ще утѣшава вѣсчкы-тъ конто сѣ обращать кѣмъ него въ врѣмє на скѣрби и тєготы. Ако є зєлѣ земны-тъ ни прѣтяжанія, той ще нѣ обогати сѣ небєсны скѣровница ако му сѣ молимъ усѣрдно. Ако є лишѣлѣ нѣкон отъ родинны или прѣятєли, той ще ги подѣрѣпя ако тѣ уповавать на него.

При вѣсчкы-тъ жѣртвы и загубы конто частны лица сѣ прѣтѣрпѣли, пакъ народъ-тъ вѣобщє ще тѣржєствува Вѣскрєсєніе Христово тѣзи годинъ сѣ особнѣ радость. Надежды-тъ, конто за много врѣмє сѣ вѣлнували народъ-тъ, прѣближавать да сѣ осѣществятъ, и види сѣ чє едно блѣскаво бѣдѣще сѣ є осѣгорило за него. Обычамы да вѣрваемы чє тѣзи надежды ще сѣ осѣществятъ напѣлно и чє бѣдѣще-то на Бѣлгаріѣ ще бѣдє такова щото да опровергає злы-тъ прѣдрєченія на нєпрѣятєли-тъ и да вѣзрадува сѣрдца-та на прѣятєли-тъ и. Сѣ прѣимущества, обаче, дохождатъ и отговорности. Като народъ-тъ сѣ наслаждава сѣ прѣимущество-то на самоуправленіє, той сѣ натоваря и сѣ длѣжностѣ-тъ на това самоуправленіє. Той става за напѣрѣдъ отговорєнъ за свое-то сѣ состояніє. Прѣзъ минѣлѣ-тъ годинъ вниманіє-то на просвѣщеннѣ-тъ свѣтъ сѣ є было сѣрѣдоточило въ него, и бѣдѣще-то му строго ще сѣ наблюдава и отъ прѣятєли и отъ врагове. Вѣсчкы-тъ достопохвалны старанія за истиннѣй-тъ напѣрѣдѣкъ на народъ-тъ ще сѣ поздравятъ сѣ радостъ отъ прѣятєли-тъ и въ Европѣ и въ Америкѣ; а, напѣрѣдѣтъ, вѣсѣко нарушеніє на законы-тъ на Хри-

стіанско-то образованіє ще сѣ прогласи отъ нєпрѣятєли-тъ по вѣсчкы-тъ свѣтъ. Като приносє сєга на Бога особны благодарєнія за избавленіє-то сѣ, народъ-тъ трѣбва да сѣ попытѣ зачѣ го є избавилъ Господъ? Като радостно припознава рѣжѣ-тъ Божіѣ въ народно-то сѣ вѣзрожденіє, той трѣбва да сѣ попытѣ какѣвъ народъ нека Богъ той да єтанє? До колкото народъ-тъ основава свєн-тъ учрежденія върху чѣстѣ-тъ и человѣколюбивѣ-тъ начала на вѣскрєсѣлаго Господа, и сѣ вѣодушєява сѣ неговѣй-тъ справедливъ и добродѣтеленъ духъ, до толкозъ истиннѣй-тъ му успѣхъ ще сѣ осѣгори и бѣдѣще-то му ще єтанє на истинѣ славно.

БОЖІЕ-ТО СВИДѢТЕЛСТВО ЗА ЧЕЛОВѢКА.

Богъ толкозъ нѣи обычѣ щото безъ нуждѣ не ще говори нѣщо строго за насъ, и толкозъ любѣ истинѣ-тъ щото не ще говори нѣщо коєто не є истинно; нѣто има той причинѣ да нѣи прѣдєстави за злы, ако нѣи сѣмы добри, зачѣто той обычѣ да излага не злы-тъ, но добры-тъ, конто сѣ намѣратъ въ дѣла-та на рѣжѣ-тъ му. Той ги прогласи изначало за добры: “И видѣ Богъ вѣсчѣко коєто направи, и єто бѣше тѣвѣрѣ добро.” И ако той не казва сєга сѣщѣ-то, това не є зачѣто той не бѣи обычѣлъ тѣи да прогласи, но зачѣто не може вєчє, по причинѣ чє человѣкъ сѣгрѣши и сѣ растлѣ: “Вѣсѣка плѣтъ бѣ растлѣла пакъ-тъ сѣ на зємѣ-тъ.” Быт. 6; 12.

Богъ свидѣтелствува чє человѣкъ є грѣшєнъ. Той свидѣтелствува чє “Вѣсчкы-тъ сѣ отбѣхъ отъ пакъ-тъ, купно нєпотрѣбни станѣхъ: Нѣма който да прави добро; нѣма ни єдинъ”; и чє никой не тѣрєн Бога нѣто го обычѣ. Той говори за человѣка сѣ благоєть, но пакъ сѣ строгоєть; като отецъ той жалѣ за изгубєнѣ-тъ сѣ чада, но не може да сѣ примѣри сѣ грѣхъ-тъ. Той прогласєва чє человѣкъ є изгубєнъ, вѣстаннѣкъ и даже враждебнѣкъ противъ Бога. (Рим. 1; 30); чє той сѣгрѣшавѣ не само по нѣкога, но вѣсѣкога; чє є грѣшнѣкъ не отчасти, сѣ нѣкон добрыны въ сєбє сѣ, но сѣвѣмъ грѣшєнъ безъ никакво добро въ сєбє сѣ; чє є зѣлѣ въ сѣрдє-то сѣи както и въ живѣтъ-тъ сѣи, мѣртѣвъ въ прѣтѣжплєнія и грѣхѣ (Еф. 2; 1); чє є злѣдѣвєцъ, и слѣдоватєлно подѣ осѣжденіє; врагъ Божіѣ, и слѣдоватєлно подѣ гнѣвъ; нарушитєль на правєднѣй-тъ законъ, и слѣдоватєлно подѣ клѣтѣжѣ-тъ на законъ-тъ. (Гал. 3; 10)

Человѣкъ є падѣжѣло сѣщєство. Не само този и онзи человѣкъ, но цѣлый-тъ человѣчєскы родъ є падѣжѣлѣ. Въ Адама вѣсчкы-тъ сѣ сѣгрѣшили, и въ него тожє вѣсчкы-тъ сѣ умѣрѣли. Не само чє нѣколко лѣстовє сѣ извѣхѣжили и окапали, но цѣло-то дѣрѣво є изгѣнило, корєнѣ-тъ, тѣпъ-тъ и лѣста-та. Вѣсѣкой чє-

ловѣкъ, като частъ отъ человѣчество-то, є нравєственнє растлѣнъ.

Вѣнкашнѣй-тъ живѣтъ на єдинъ человѣкъ не сѣставѣ человѣкъ-тъ, както красѣка-та на єдно дѣрѣво не сѣставѣ само-то дѣрѣво, и както зєлєнѣй-тъ мѣхъ върху єдинъ камѣкъ не сѣставѣ самѣй-тъ камѣкъ. Образъ-тъ на єдинъ человѣкъ не сѣставѣ самѣй-тъ человѣкъ; той є само єдно некусєно нарежданіє на красѣкы конто сѣ видѣтъ като человѣкъ. Тѣи сѣщѣ вѣнкашно-то повєдєніє на человѣка не сѣставѣ сѣщѣнскы-тъ му характеръ. Тѣзи характеръ сѣстєи въ вѣтрѣшно-то отношєніє на душѣ-тъ му кѣмъ Бога. Человѣкъ, който любѣ Бога сѣ вѣсчѣко-то сѣ сѣрдєчє є въ добро сѣстояніє, а человѣкъ който не обычѣ тѣи Бога є въ злѣ сѣстояніє. Той є грѣшнѣкъ зачѣто сѣрдє-то му не є право прѣдѣ Бога. Той може да мѣсли чє живѣтъ-тъ му є добрѣ, па и другы-тъ хора може да мѣслятъ сѣщѣ-то за нєго; но Богъ го сѣчитѣ за виновѣтъ, достєенъ за смѣртъ и вѣчно наказаніє, и до когато не вѣзлюбѣ Бога сѣ вѣсчѣко-то сѣ сѣрдєчє и сѣ вѣсчѣжѣ-тъ сѣи силѣ, той ще є растлѣнъ въ помѣсли-тъ сѣи. Да не любимъ сѣбѣ-тъ сѣи є грѣшно; да не любимъ родѣтєли-тъ сѣи є по-грѣшно, но да не любимъ Бога, небєснѣй-тъ сѣи Отецъ, є о-ще по-грѣшно. Никой человѣкъ не може да сѣ извѣнява и да сѣ оправдава чє не є виновѣтъ прѣдѣи да докажє чє той обычѣ Бога и чє вѣсѣкога го є обычѣлъ сѣ вѣсчѣко-то сѣ сѣрдєчє и сѣ вѣсчѣжѣ-тъ сѣи душѣ. Който може справедливо да кажє това, той є правєдєнъ и нѣма пуждѣ отъ прощєніє. Ако има такѣвъ человѣкъ той ще наслѣдѣ царєство небєсно безъ заслугѣ-тъ на Спасѣтєль. Но Богъ свидѣтелствува чє нѣма ни єдинъ такѣвъ человѣкъ на зємѣ-тъ. Колкото справедливѣ и благочєстивѣ и да сѣ показѣватъ вѣнкашнѣй-тъ дѣла на кой-да-є человѣкъ, пакъ той въ сѣрдє-то сѣи є растлѣнъ.

Друго Божіє свидѣтелство противъ человѣка є чє той не вѣрѣва и не уповѣва въ Сына му Исуса Христа, нѣто го обычѣ. Тѣи нєвѣріє є сѣсѣпѣтєлнѣй-тъ грѣхъ, който заслужѣва по-сѣвѣрѣпо осѣжденіє отъ колкото вѣсчкы-тъ другы грѣхѣвє осѣвѣнъ грѣхъ-тъ противъ Духа Сѣятаго. “Който не вѣруѣва, вєчє є осѣдєнъ; зачѣто не є повѣруѣвалъ въ имє-то на єдинороднаго Сына Божіѣ.” (Іоан. 3; 18). “Който не вѣруѣва въ Бога, лѣжєцъ го є направѣлъ, зачѣто не є повѣруѣвалъ въ свидѣтелство-то, коєто Богъ є свидѣтелствувѣлъ за Сына сѣи”, (1 Іоан. 5; 10). “Който не вѣруѣва ще бѣдє осѣдєнъ,” (Мар. 16; 16.) И за това апѣстѣли-тъ най-усѣрдно проповѣдувахъ “покаяніє прѣдѣ Бога, и вѣрѣжъ въ Господа нашего Исуса Христа”, (Дѣян. 20; 21). Нєвѣріє-то є пѣрѣвѣй-тъ грѣхъ за който Духъ Сѣятыѣ убѣждаѣва и изобличѣва человѣцѣ-тъ; “И той ко-

га дѣлѣ, чєи изобличѣ свѣтъ-тъ за грѣхъ... зачѣто не вѣруѣватъ въ мєнє”, (Іоан. 16; 8).

Тѣкога є Божіє-то свидѣтелство за человѣка, и нѣи знаємъ чє негово-то свидѣтелство є истинно.

ПРИМѢРЪ-ТЪ НА МРАВѢЖѣ-ТЪ.

Който є чєлѣ истѣриѣжѣ-тъ на Шѣотландіѣ знає прикаскѣ-тъ за юпѣчєскы-тъ царѣ, Робєртъ Брусъ, който сѣ насѣрдѣчилъ отъ єдинъ мравѣжъ да освѣбѣди отєчество-то сѣи. Брусъ бѣ сѣи опѣтѣвалъ шєсть пѣти да изгонѣи нєпрѣятєли-тъ изъ отєчество-то сѣи, но вєє напѣрѣзно. Єдинъ дєнъ, когато сѣи крѣялъ въ єдинъ горѣ, той забѣлѣжилъ чє єдѣна мравѣжъ, слѣдѣ шєсть нєспѣлѣчны покусєнія, успѣла да нєстєгли товаръ-тъ сѣи въ сѣдѣмо-то. Това го насѣрдѣчило, и той рѣшилъ да сѣи опѣтѣ въ прѣдѣпрѣятіє-то сѣи сѣдѣмѣй пѣтъ. Тѣзи пѣтъ той былъ щѣстливъ и по примѣрѣ-тъ на мравѣжѣ-тъ сѣполучѣлъ. Єдѣна тѣвѣрѣдѣ подобѣжъ прикасѣка расѣказѣтъ и за великѣй-тъ Истѣчєнъ завѣовѣтєль, Тамерлана, който є живѣлъ околѣ прѣдѣи нєтєстѣгнѣй-тъ годинѣ. Єдинъ по-великѣй царѣ отъ Робєртъ Брусѣ и Тамерлана є казалъ: “Иди при мравѣжѣ-тъ, о лѣннѣвє; прѣглєдай пѣтищѣ-та и и стѣни мѣдрѣ.”

Єдѣна разлѣка мєждѣ Христѣанство-то и вѣсчкы-тъ другы рєлигѣи сѣстєи въ това, чє въ вѣсчкы-тъ другы рєлигѣи сѣ прѣдєставѣ чє человѣцѣ-тъ тѣрєятъ Бога, а въ Христѣанство-то Богъ тѣрєн челѣвѣцѣ-тъ.

Добрѣчєстѣна-та не є нѣто вѣтрѣ въ насъ нѣто извѣнъ отъ насъ, но въ сѣи общєніє-то ни сѣи Бога.

Єдинъ прочѣтъ проповѣдѣнѣкъ казалъ вєдѣжѣ, чє като слѣшѣлъ какъ проповѣдѣвали нѣкон проповѣдѣнѣи конто употрѣбѣлявали въ проповѣдѣ-тъ сѣи много высѣкы рѣчи, той мѣслилъ чє тѣ трѣбва да сѣи разбѣрѣли заповѣдѣ-тъ Исѣусѣвѣ: “Пѣси агѣнца-та ми,” да знаѣи: “пѣси жѣрафѣ-тъ ми,” зачѣто само высѣкы жѣрафѣ могѣтъ да достѣгнѣжѣ мѣсто-то дѣто тѣи турѣятъ хранѣжѣ-тъ.

Вѣрѣжѣ-тъ мєждѣ зємнѣ-тъ прѣятєли сѣи промѣняѣватъ, но вѣрѣжѣ-тъ конто нѣи свѣрѣзѣватъ сѣи Исуса сѣи не промѣняємы. Христѣосъ є вѣсѣкога прѣятєль нашъ — вѣрєнъ до концѣ.

Когато єдинъ человѣкъ носѣи тєжѣкъ товаръ той усѣрдно жєлає по-єкѣро да стѣгнє край-тъ на пакъ-тъ сѣи; тѣи сѣщѣи вѣсѣкой Христѣанѣнъ жєлає да стѣгнє блѣженнѣ-то сѣи жилищє на небє-то; и ако страданія-та го правѣятъ да жєлає по-усѣрдно небєсно-то успѣкѣніє, тѣи не сѣи безъ полѣжѣ.

2.

До колкото знаемъ, животны-тъ сж поченжли да сщцествуватъ когато ся е образувалъ онзи земнѣй слой който пѣ-кои наричатъ Триасъ (единѣй отъ по-стари-тъ слоеве), но прѣзъ періоды-тъ на-речены Месозойскы животны-тъ сж были твърдѣ незначителны. По-сетиѣ сж ся намѣрвали въ море-то, на сушѣ-тѣ и въ въздухъ-тъ гадове които сж могли да плуватъ, да пѣзятъ, и да хвър-чатъ. Първа-та птица, до колкото знаемъ, е была *Археоптериксъ*, останкы-тъ на който сж намѣрены въ плочеобразный-тъ слой въ Баваріѣж. Въ тѣлеснѣ-тѣ си

ИЗБѢЖИМЫ БОЛѢСТИ.

Понеже человѣкъ-тъ е една часть отъ вещественный-тъ свѣтъ, той е подчиненъ на законы-тъ на този свѣтъ. Съ думж-тъ *законовъ* ный тукъ разбирамы онова косто еднообразно ся случава подъ извѣстны обстоятелства. Знае ся на примѣръ, че когато ся отмахнѣтъ подпорки-тъ на едно тѣло, косто е потежко отъ въздухъ-тъ, то пада съ едиж нарастающж скоростъ. Това ся нарича "законъ-тъ на подающы тѣла." Всѣко тѣло притяжава едиж извѣстнж силж съ кождо да ся съпротива на други тѣла съ конто дохожда въ прикосновеніе; и всѣкога по-слабо-то устѣжива на по-яко-то. Человѣкъ-тъ не е исключенъ отъ тѣзи законы. Ако скочи отъ нѣкой брѣгъ, той пада, и като дойде въ прикосновеніе съ каменіе-тъ и съ други-тъ тѣла долу, той търпи неизбѣжны-тъ слѣдствія. Въ подобенъ начинъ человѣкъ е подчиненъ на законы конто владѣжтъ отношенія-га му къмъ всячки-тъ велики силы на вселеннж-тъ и къмъ всячки-тъ ѣ разнообразны вещества. Тѣзи силы и вещественны разнообразія можтъ да ся наричатъ человѣческый окрѣгъ. Тѣ сж свѣтлина, топлина, электричество, движеніе, тяжесть и други подобны силы отъ едиж странж, и въздухъ, вода и всячки искупаемы, растителны и животны вещества на другж странж. Тѣзи сѣставляютъ человѣческый-тъ окрѣгъ,

Надъ нѣкои болѣсти като проказж-тъ и другы, чловѣкъ има свѣсѣмъ малко власть, защото источники-тъ на такыва болѣсти сж още неизвѣстни и за това срѣдства-та, които трѣбва да ся употрѣбляватъ за лѣкуваніе, сж непознаты. Но надъ источники-тъ на по-го-лѣмж-тъ часть на най-страшны-тъ бо-лѣсти чловѣкъ има свѣршениж власть. Тѣзи источники ся намирають въ най-ближни-тъ части на окръжъ-тъ му — въ въздухъ-тъ който той дыша, въ во-дж-тъ койкто шѣ, въ хранж-тъ му, въ облѣкло-то му, въ жилище-то му и въ занимаіе-то му. Очевидна истина е че болѣсти-тъ които дохождатъ отъ піеніе нечистж водж, могатъ да ся избѣг-нутъ като ся отмакне нечистота-та. Тѣй сжщо и болѣсти-тъ които ставатъ отъ употрѣбленіе-то на неприлично ко-личество или качество хранж. Извѣстно е вече че повечето отъ болѣсти-тъ на които е изложенъ чловѣкъ ся причи-няватъ отъ това че той не внимава на тѣ-зи нѣща. Въздухъ-тъ и вода-та ставатъ нечисты по много начинны и съ много вещества. Въобще домове-тъ ся постро-яватъ безъ никаквж грыжж за провѣт-ряваніе или освѣтляваніе отъ слѣнеч-нж свѣтлинж; тѣ често ся строяватъ на влажны и мочурливы мѣста. Чловѣци-тъ малко внимають да употрѣбляють *здравж* хранж; тѣ повечето ся старають да иматъ *вкуснж* хранж. Тѣй сжщо и за облѣкло-то; мнозина не ся грыжатъ толкозь дали дрехы-тъ имъ ще пазятъ здравіе-то имъ, но повече гледатъ само да иматъ дрехы скроены по модж-тъ. Можемъ да кажемъ че такыва дрехы испращатъ много жены безъ врѣме въ гробъ-тъ. Ако чловѣци-тъ да управля-вахж жпвотъ-тъ си съобразно съ о-кржжъ-тъ си, тѣ щѣхж чудно да подо-брятъ здравіе-то си. На мѣсто слабость щѣше да ся възстанови сила, на мѣсто окаянство — благоосѣстаніе, на мѣсто нуждж — изобиліе, на мѣсто злодѣя-нія — добродѣтель, и на мѣсто тьмни-цы и спиталища — училища и цѣрквы. Това не е мечтаніе, това ны учи нау-

Бенетъ въ книжѣ-тѣ си “Любопытности въ Растително-то и Животно-то Царство” казва: Австраlesко-то куче никогда не лае. Наистинѣ, забѣлѣжено е че кучета-та въ естествено състояніе никога не лаѣтъ; тѣ само рѣмжаты и квичаты. Само домашны, т. е. опитомены кучета лаѣтъ. Колумбъ памфриль че кучета-та копто той былъ оставитъ по-напрѣдъ въ Америкѣ забравили да лаѣтъ. Види се че лаеніе-то не е естествено на кучета-та, но способность коѣкто тѣ придобывать катое ся мѣжаты да подражавать челоѣцы-тѣ въ гореніе-то пмѣ.

ПОЛИТИЧЕСКИЕ НОВИНЫ.

ОКРЖНО-ТО ПИСМО НА КНЯЗЬ ГОРЧАКОВА.

Князь Горчаковъ отправилъ слѣдующе-то окржно писмо до Рускы-тъ посланницы въ Берлинъ, Парижъ, Лондонъ, Виенъ, и Римъ.

С.-Петербургъ, 28 Мартъ 1878.

Лордъ Лотъсъ ми съобщилъ окржно писмо отправено отъ Мар. Сализберри до Великы-тъ Силы, съ дадж 20-ый Мартъ. Писмо-то ся подложи на внимателно разгледаніе, и ный трѣба да припознаемъ откровенность-тъ съ кой-то ся изложили взгляды-тъ на Правительство-то на Нейно Британско Величество върху Прѣдварительный-тъ Договоръ на Св. Стефанъ. Въ него намирамы прѣдставены подробно възраженія-та на Англійскій-тъ Кабинетъ, но напразно гледахмы за нѣкои прѣдложенія копто той бы расположени да внуши за дѣйствително-то рѣшеніе на настоящъ-тъ кризисъ въ Истокъ. Мар. Сализберри ни казва какво Англійско-то Правительство не желасе, но той не ни казва какво то желасе. Ный вѣрвамы че бы было полезно ако Господство му благоволитъ да ни каже и това, за да можемъ да дойдемъ до едно споразумѣніе. Колкото ся касае до взгляды-тъ на Правительство-то на Нейно Британско Величество, относительно до Конгресъ-тъ, азъ можъ само да припомнимъ политикъ-тъ кой-то Императорскій-тъ Кабинетъ отъ своѣхъ странъ е слѣдвалъ въ този въпросъ. То официално съобщилъ на Великы-тъ Силы текстъ-тъ на Прѣдварительный-тъ Договоръ на Св. Стефанъ съ единъ изяснителнъ хартъ. Ный казахмы още че въ Конгресъ-тъ, ако ся събере, всѣка отъ прѣдставителствуваны-тъ Силы ще има пълнъ свободъ да оцѣнява и да дѣйствува. Като изисквамы ежщо-то право за Русіей ный можемъ само да повторимъ ежщо-то обявление. Благоволѣте да съобщите настоящъ-тъ депешъ, съ слѣдующъ-тъ приуркъ, на Правительство-то прѣдъ което ете повѣренъ.

1. Не е точно да ся каже че Договоръ-тъ на Св. Стефанъ е създалъ единъ новъ Българіей или единъ твърдъ силнъ Славянскъ държавъ подъ влияние-то и власть-тъ на Русіей. Българія ежществуваше, ако и въ угнетено състояніе. Европа виждаше това, и пожела да излекува зло-то. Цариградска-та Конференція посочи мѣркъ-тъ копто ся счетохъ за нужди за да ся постигне тѣзи цѣль. Като внушихъ тѣзи мѣркъ, пълномощници-тъ копто бѣхъ въ Цариградскъ-тъ Конференцій навѣрно не сж имали на умъ да ги направятъ бездѣйствени. Трѣба да ся приеме че тѣ сж имали прѣдъ видъ да обдарятъ Българіей съ народно ежществованіе и съ истинско гражданско самоуправленіе. Въ такъвъ случай Българска-та държава, ако и раздѣлена на двѣ области, щѣше да ся състави въ зародишъ, и този зародишъ, като ся развиеше подъ покровителство-то на Европъ, щѣше да узрѣ споредъ както е промислено въ Договоръ-тъ на Св. Стефанъ. Отказаніе-то на Портъ-тъ, и война-та която послѣдва, не допроцавахъ, както исповѣда самси Мар. Сализберри, да ся повърнемъ просто на програмъ-тъ на Цариградскъ-тъ Конференцій. Договоръ-тъ на Св. Стефанъ само задѣлжава Портъ-тъ да приеме единъ по-пълнъ, по-точенъ, и по-практичнъ програмъ за прѣобразованіе; но

самый-тъ фактъ че Договоръ-тъ на Св. Стефанъ е прѣдварителнъ показва че Рускый-тъ Императорскый Кабинетъ го счита като такъвъ кой-то излага началата, безъ да опрѣдѣлява окончателно приложеніе-то му, което изисква особны изслѣдованія, съ едно точно уцѣненіе на географическы-тъ нужды и съ едно уравненіе на разны-тъ интересы. За това, много членове въ Договоръ-тъ сж оставени като тъмни, за да могатъ да станятъ нѣкои споразумѣнія за промѣненія-та копто относѣтъ ся ся намѣрятъ за необходими.

2. Договоръ-тъ на Св. Стефанъ никакъ не е турилъ Българскъ-тъ държавъ подъ власть-тъ на Русіей. Императорскый-тъ Кабинетъ направи само онова което той е извършилъ на 1830 за Молдо-Влахіей. Опытъ-тъ доказа че дѣло-то, което ся е извършило по онова врѣме въ Княжества-та, е било полезно като е съдѣйствовало за благоденствіе-то имъ. Никой не вижда че Русіей е надмогнала тѣй щото влияние-то ѣ да е развалило Европейско-то равновѣсіе. Може даже да ся каже че ако Молдо-Влахія, която дължи свое-то ежществованіе на Русіей и която ѣ е съпрѣдѣлна, можа да направи себе си съвѣстнъ независима отъ ней, то много по-голъма причина има да ся вѣрва че ежщо-то ще послѣдва въ Българіей, която ще бѣде отдѣлна отъ Русіей ако ся устѣпн Добруджа на Руманіей.

3. Най-много двѣ години ся опрѣдѣлихъ за приврѣменно-то заниманіе на Българіей, защото този срокъ ся видѣ за нужденъ за да могатъ да ся поддържатъ порядокъ-тъ и миръ-тъ, да ся покровителствуватъ Христіанскы-тъ и Мухамеданскы-тъ населенія отъ взаимны осправданія, да ся прѣобразува страна-та, и да ся установятъ народны учрѣженія, народна-та войска, и др. т.; и, тоже, защото, ако врѣме-то за заниманіе не бѣше опрѣдѣлено, можеше да ся погледне на това като на единъ стѣпкъ за завладѣваніе, което Императорскый-тъ Кабинетъ никога не е ималъ въ помысли-тъ си. Излишно е обаче да ся каже че, понеже този срокъ е приблизителнъ, Императорскый-тъ Кабинетъ е готовъ да го скъси, до колкото може, безъ да ся побърка успѣхъ-тъ на трудно-то дѣло което има да ся извърши въ интересы-тъ на общы-тъ миръ.

4. Границы-тъ на Българскъ-тъ държавъ ся посочихъ само изобщо. Единъ-то опрѣдѣлено начало, което ся е положило, е начало-то за множество-то на населеніе-то, и наистинъ нѣщо посправедливо и по-разумно не може да ся помысли. То отговаря на възраженія-та почерпены отъ племенны-тъ различія и отъ меншества-та, на копто интересы-тъ все пакъ сж обезпечени съ особены условия; но приложеніе-то на това начало ще ся възложи на единъ смѣсенъ Комисіей, на кой-то само мѣстны-тъ изслѣдованія могатъ да распишѣтъ смѣненіе-то и неизвѣстность-тъ, копто още ежществуватъ по тѣзи досадителны въпросы. Това дѣло на Българіей сж опрѣдѣлены нѣкои пристанища по край Черно Море не ся удобрява, но Цариградска-та Конференція сама рѣши че безъ исходи на море-то тѣзи область не ще може да благоденствува. Колкото за пристанища-та на Егейско море, само търговско-то развитіе на Българіей ся е зело прѣдъ видъ; и наистинъ Русія не ще ся ползува отъ това развитіе толкова колкото Англія и Силы-тъ на копто търговия-та по Сръдизе-

мно море — много по-дѣятелна отъ търговію-тъ на Русіей — выжгы е была единъ силнъ лостъ за поддържаніе на тѣхно-то политическо вліяніе.

5. Прѣдварительный-тъ Договоръ никакъ не туря Българіей подъ власть-тъ на единъ господаръ избираетъ отъ Русіей. Условено е формално че Управитель-тъ ще ся избира отъ туземны гражданско-управителны стѣбты, съ подтвърждаваніе-то на Портъ-тъ и съ одобряваніе-то на Силы-тъ, и че членове отъ царствующы-тъ династии не ще бѣдѣтъ избираемы за тѣзи службѣ. Не ся вижда каквы по-добры порожителства може да ся дадѣтъ за свободъ-тъ въ изборы-тъ. Колкото за прѣобразуваніе-то на Княжество-то, то ся повѣрва на единъ съборъ отъ туземны първенцы. Рускый-тъ Императорскый Комисаринъ има право само да надзирава заедно съ Оттоманскый-тъ Комисаринъ. При това, едно споразумѣніе помежду Великы-тъ Силы и Портъ-тъ е нарочно запазено, за да могатъ особенни пратеницы да придружатъ императорскый-тъ Русскый Комисаринъ. Между това, приврѣмненны-тъ мѣркъ, копто сж ся зели отъ Русскы-тъ власти за управленіе-то на странъ-тъ, сж далечъ отъ да иматъ за цѣль, както ся увѣрва, да направятъ Българіей единъ часть на Русскъ-тъ политическы системъ. Почти нищо не ся е промѣнило въ ежществующы-тъ постановленія, на копто населеніе-то бѣ привыкнало. Особенно вниманіе ся е обърижало само на исполненіе-то на законы-тъ, което бѣ недостаточно. Малкы-тъ промѣненія, копто сж ся направили, сж унищоженіе на откупваніе-то отъ военны-тъ службѣ, унищоженіе на десятицы-тъ и замѣненіе-то имъ съ единъ по-правленъ налогъ, унищоженіе на продажбъ-тъ на десятицы-тъ, която бѣ источникъ на главны-тъ злоупотрѣбенія, и право-то, което ся отдава на христіанскы-тъ жители въ смѣсенны-тъ мѣста да измѣнятъ въ изборы-тъ онѣзи Мосюлманы копто бѣхъ ся отличили съ фанатическы-тъ си гоненія на Христіанско-то населеніе. Освѣтъ това, като обсадно-то положеніе, въ което страна-та ся намѣраше прѣвъ войнъ-тъ, изискваше неврѣмѣнно да ся назначатъ Русскы управители, съ тѣхъ ся назначихъ и Българи подуправители, тѣй щото слѣдъ миръ-тъ, като тишина-та ся възвори, тѣзи подуправители да могатъ да замѣнятъ Русскы-тъ управители безъ да ся прѣкъсне редъ-тъ въ управленіе-то. Исключителна-та цѣль на всѣкы-тъ тѣзи приврѣмненны мѣркъ е была да ся закрили народно-то развитіе и да ся даде възможность за събраніе-то на първы-тъ Българскый съборъ призванъ да уреди постановленія-та на Княжество-то.

6. Това дѣло е казано че Договоръ-тъ на Св. Стефанъ, като условявалъ да ся установятъ по-добры учрѣженія въ Епиръ и Тессаліей, разширявалъ вліяніе-то на Русіей отвѣдъ границы-тъ на Българіей, е оудително. Ако Русія да не бѣшенправила никаквы условия въ полъж на онѣзи области, тогава щѣхъ да ѣ обвинятъ че тя жертвува Гръцы-тъ на Славяны-тъ; ако да бѣше условила за тѣхъ подвластно-то самоуправленіе което не ся удобрява за Българіей, то щѣхъ да ѣ обвинятъ че разрушила съвършенно Оттоманскъ-тъ Имперіей и че утвърдила Русско-то вліяніе. Императорскый-тъ Кабинетъ выжгы е разбиралъ покровително-то посланіе което исторія-та му опрѣдѣлява на Истокъ, въ Христіанскый смисълъ, безъ различіе на племе или на

вѣрж. Ако той е подписалъ условия по-пълны и по-точны въ полъж на Българіей, то е че Българія бѣше главна-та причина и театръ на войнъ-тъ, и че въ онѣзи земіей Русія придобы положителны-тъ права на воющъ силъ. По като ся е ограничилъ да придобые по-добры учрѣженія, Императорскый-тъ Кабинетъ е оставилъ на Великы-тъ Силы свободъ-тъ да искатъ още по-голъмы правдини. Ежщо тѣй не е точно че Договоръ-тъ на Св. Стефанъ условявалъ да ся постановятъ тѣзи учрѣженія подъ надзоръ-тъ на Русіей. Законъ-тъ, подъ кой-то тѣ сж подведени споредъ Договоръ-тъ, е Критскый-тъ Уставъ, кой-то ся подарилъ отъ Портъ-тъ подъ вліяніе-то на Великы-тъ Силы. Договоръ-тъ условява щото приложеніе-то да ся направи отъ единъ особеннъ Комисіей, въ кой-то населеніе-то да земе голъмо участіе. Истина е че той задѣлжава Портъ-тъ да ся допыта отъ Русіей прѣди да положи Уставъ-тъ въ дѣйствиѣ, но той никакъ не ѣ запрѣщавалъ да ся допыта отъ прѣдставители-тъ на пріятелскы-тъ Силы.

7. Послѣдующа-та мѣрка за покровителствованіе-то на членове-тъ отъ Русскъ-тъ Церквъ, трѣба зѣл да ся разумѣла като ся уподобява на онѣзи въ Кайнарджіейскый-тъ Договоръ кой-то ся унищожилъ на 1856. Членъ-тъ въ Кайнарджіейскый Договоръ ся касаше до Гръцко-то Православно тѣло, въ което можеше да ся включатъ венчкы-тъ Христіанскы подданицы на Султана копто държехъ това вѣроисповѣданіе. Договоръ-тъ на Св. Стефанъ споменува исклучително калугеры, попове, и поклонници копто сж русскы или отъ руско происхожденіе и условява за тѣхъ само права-та, привилегіи-та, и привилегіи-тъ копто иматъ духовны-тъ лица отъ други народности. Споредъ това, невъможно е да ся сматра като справедливо увѣреніе-то че Договоръ-тъ на Св. Стефанъ е отъ естество да увеличи силъ-тъ на Русскъ-тъ Имперіей въ онѣзи страны дѣто Гръцко-то населеніе прѣдолѣва, въ ущърбъ на този народъ и на венчкы-тъ държавы копто иматъ интересы въ Источнъ-тъ часть на Сръдиземно море.

8. Прѣувелеченія могатъ да ся намѣрятъ тѣй ежщо въ онова което е казано, че условия-та на Св. Стефанъ относительно до повръщаніе-то на Руманскъ Бессарабіей, распространіе-то на Българіей до Черно море, и придобываніе-то на пристанище-то на Батумъ правятъ волю-тъ на Русіей да господарува по околность-тъ на Черно море. Русія силно е съдѣйствувала въ минжлы-тъ врѣмена за освобожденіе-то на Гръцій и Руманіей, но тя не е пожнжла отъ него толковъ полъж колкото други-тъ Силы. Повръщаніе-то на Бессарабіей на Русіей ще бѣде само да ся повърне редъ-тъ на нѣща-та, кой-то ся промѣни прѣди двадесетъ години за причины копто нѣматъ вече нито причинъ, нито законность, нито даже прѣдлогъ да ежществуватъ отъ като свобода-та за плуваніе по Дунава ся възври на единъ Международнъ Комисіей, а най-вече въ минутъ-тъ когато Руманія прогласява своѣхъ-тъ независимость и когато Европа ся вижда че е расположена да ѣхъ припознае. Трѣба да ся забѣлжи още че това повръщаніе не включавалъ венчкы-тъ часть отъ Бессарабіей, която сж устѣпни на 1856. Делта-та на Дунава ся исклучавалъ, и Руско-то Правительство има намѣреніе да ѣхъ отдаде на Руманіей, отъ кой-то ся отне на 1857. Това обстоя-

телство значително намалява важността на неканото повръщане относително до влиянието върху плаването по устиата на Дунава.

9. Батумът е единичното добро приращение в онези мѣста. По търговията и по положението си то има голѣмъ важностъ за Русіѣ; придобиването му е единствена положителна полза за коѣто Русіѣ извлича изъ една война коѣто извоюва сама и коѣто и стори толкова скъпо. Прочее, утѣшението на Батумъ не е даромъ; Батумъ никакъ не е равни съ парично-то количество което представлява.

10. Колкото за придобити мѣста въ Армения, тѣ иматъ само отбранителна стойностъ. Възможно е Англія да прѣдпочита да види тѣзи силни положенія въ рѣцѣ-тѣ на Турци-тѣ, по за сѣщити-тѣ причини Русіѣ отдава голѣмъ стойностъ на това дѣло да ги владѣе за своѣ-тѣ си сигурностъ, тъй щото да не става нужда да ги обезпеча въ всѣхъ войнѣ, както крѣпостъ-тѣ на Карсъ, коѣто тя е била принудена да прѣземе три пѣти вѣтрѣ въ половинѣ вѣкѣ. Земни утѣшки сѣ естествено слѣдствие на войнѣ-тѣ. Ако Англія е желала да ги спести за Турци, стигаше само да се съедини съ Русіѣ, както и се прѣдложи въ два случая — първо съ Берлинскій-тъ Меморандумъ и послѣ съ посланието на Контъ Електонъ Сумарокова въ Виенѣ, да принуди Портѣ-тѣ и отъ къмъ морето, което вѣроятно щѣше да е достатъчно за да се придобиятъ слѣдствия-та които днес се спечелихъ съ толкова кръвопролитіе. Англіско-то Правителство, като отказа това, не може сега да успорява на Русіѣ, коѣто пролѣ кръвъ-тѣ си, правото да иска установеніето на единъ такъвъ редъ, който ще ѣхъ избави за на прѣдъ отъ подобни жертви или ще ги направи по-леки. Онова, обаче, което е невъзможно да се разумѣе, сѣ слѣдствия-та които щѣли да послѣдватъ, отъ исправленіето на границѣ-тѣ, за свободѣ-тѣ на Европейскѣ-тѣ търговіѣ съ Трабизондъ прѣзъ Персіѣ. Тѣзи увѣренія противоречатъ на онова което повече отъ веднѣжъ се иска отъ нѣкои членове на Британскій-тъ Кабинетъ, споредъ които завладѣваніето на Ерзерумъ и Трабизондъ отъ Русіѣ не ще тури въ опасностъ Британскѣ-тѣ интереси. Гранични-тѣ исправленія въ Азіѣ, подписани въ Договоръ-тъ на Св. Стефанъ, сѣ далечъ отъ да се простиратъ толкова. Утвърденіето, че тѣ турятъ Русіѣ въ положеніе да прѣпятствува чрѣзъ стѣснителни мѣрки на Европейскѣ-тѣ търговскѣ системи, показва прѣкалена недовѣрчивостъ.

11. Възраженія-та отправени противъ Договоръ-тъ на Св. Стефанъ относително до обезщетеніето не сѣ по-добри основани. Сума-та за обезщетеніето не е никакъ съразмѣрна съ тежки-тѣ суми които Русіѣ е издвигала въ войнѣ-тѣ. Възможно е тѣ да надминуватъ настоящи-тѣ средства на Турциѣ и да увеличаватъ мѣжнотіѣ-тѣ ѣхъ за да удовлетворѣ неканія-та на заемодавци-тѣ си. Но трѣба да се забѣлѣжи че Турциѣ не можа да изпълни задълженія-та си къмъ заемодавци-тѣ си много вѣрѣме прѣди войнѣ-тѣ, по причини на безпорядѣкъ-тъ отъ лошо-то ѣхъ управление. Може да се вѣрва че ако миръ-тъ се установи на разумни-тѣ основи които Договоръ-тъ на Св. Стефанъ има прѣдъ видѣ, и които Европа съ одобреніето си може да утвърди и да направи дѣл-

готрайни, слѣдствие-то за Турциѣ ще бѣде да се намалятъ разности-тѣ ѣхъ и да се увеличатъ доходи-тѣ ѣхъ, а това ще ѣхъ даде възможностъ да посрѣщатъ неканія-та на заемодавци-тѣ си. Прѣдъ видѣ на тѣзи възможни слѣдствия станѣ, дѣто условия-та въ Договоръ-тъ на Св. Стефанъ, които се отнасятъ на обезщетеніето, сѣхъ оставили неоспорѣдени, и това се е zelo като основѣ за възраженіе. Ако число-то за обезщетеніето се критикува като твърдѣ голѣмо, то щѣше да се критикува още повече ако неплащаніето му се понесеше да стане веднага. Ако начинъ-тъ за неплащаніето да бѣхъ се опрѣдѣлилъ точно, пакъ щѣше да стане пужда да се стѣпи въ нѣкоѣхъ области на заемодавци-тѣ. Договоръ-тъ на Св. Стефанъ е избѣгналъ това, като е оставилъ този въпросъ за едно послѣшно споразумѣніе. Истинна е че съ тѣзи прѣдпазливѣ мѣрки Русіѣ излага себе си на подозрѣніе че тя желала да господствува надъ Турциѣ за нѣколко години, или да придобие други земи въ замѣнъ за обезщетеніето. По-лесно бѣхъ было да се открие въ тѣзи мѣрки едно промышленіе за Турциѣ и за интереси-тѣ на Европѣ, както и едно желаніе да се поддържа Турско-то Правителство въ вѣрно-то изпълненіе на задълженія-та му и въ мирни отношения, което може да ползува всички. Но противъ недовѣрчивостъ-та нѣма никакъвъ лекъ.

12. Отъ заключеніето на депешѣ-тѣ на Мар. Сализбери чловѣкъ се научава съ удовлетвѣе че цѣль-та и горѣщото желаніе на Правителство-то на Нейно Величество сѣхъ выжги да обезпечи добро правителство, миръ и свободѣ за населенія-та, на които тѣзи благодѣнія сѣхъ были неизвѣстни. Съ удовлетвѣе сѣ забѣлѣжава тоже откровенна-та исповѣдъ че тѣзи политика се е осуетила отъ нещастно-то упорство на Оттоманско-то Правителство; че въ настоящи-тѣ обстоятелства сѣщо-то слѣдствие не може да се придобие въ сѣщо-то направленіе съ сѣщити-тѣ средства — т. е. съ Програмѣ-тѣ на Цариградскѣ-тѣ Конференциѣ — и че голѣми промѣненія може да се изискуватъ, и дѣйствително ще бѣдѣтъ нужди въ Договоры-тѣ, които сѣхъ управлявали до сега отношения-та на Юго-Источни Европѣ. Ако на тѣзи съображенія прибавимъ и това че повторително-то отказваніе на Англіско-то Правителство да се присѣдини въ едно задружно принужденіе на Портѣ-тѣ е възпрѣпятствувало на Европѣ да добие по миренъ начинъ слѣдствия-та които самий-тъ Лондонскій Кабинетъ желае, то ще се припознае че война-та и миръ-тъ на Св. Стефанъ отговорихъ на изискванія-та на положеніето, което Мар. Сализбери е изложилъ съ такъвъ голѣмъ откровенностъ и съ такъвъ възвишенъ духъ. Това положеніе може да се съкрати така: Сѣществующа-тѣ Договори сѣхъ се нарушавали едно слѣдъ друго отъ двадесетъ и двѣ години — най-напрѣдъ отъ Турско-то Правителство, което не изпълни задълженія-та си къмъ Христіанѣ-тѣ; послѣ отъ Съединени-тѣ Княжества, отъ Френско-то заниманіе на Сириѣ, и отъ самѣ-тѣ Цариградскѣ Конференциѣ, коѣто бѣше вмѣшательство въ вѣтрѣшны-тѣ работи на Оттоманскѣ-тѣ Имперіѣ.

13. Мар. Сализбери припознава саменъ че голѣми промѣненія трѣба нежъ дължны да се направятъ. Въ настоящи-тѣ обстоятелства, остава за насъ да се научимъ какъ Господство му разумѣва да

се помирятъ практически тѣзи договори и припознати-тѣ права на Великѣ Британіѣ и на другитѣ Силы съ благо-тѣхъ желанія къмъ осѣществленіето на които задружно-то дѣйствование на Европѣ выжги е было за добро Правителство, миръ, и обезпеченъ свободѣ за населенія-та, на които тѣзи благодѣнія сѣхъ были неизвѣстни. Остава тоже да се научимъ какъ Господство му мысли да достигне желаемѣ-тѣхъ цѣль осѣбѣ чрѣзъ прѣдварителни-тѣ основи положени въ Договоръ-тъ на Св. Стефанъ, като помни права-та причелени отъ Русіѣ, чрѣзъ жертви-тѣ които тя принесѣ сама саминичка за да направи осѣществленіето на цѣль-тѣхъ възможно. Денеша-та на Мар. Сализбери не съдържа никакъвъ отговоръ на тѣзи въпроси. За тѣзи причини става явно че съображенія-та които тя съдържа щѣхъ да иматъ по-голѣмъ силѣ, ако бѣхъ придружени отъ такъва практични прѣдложенія които могатъ да доведѣтъ едно споразумѣніе въ рѣшеніето на настоящи-тѣ мѣжнотіѣ за общи-тѣ интереси отъ едно здраво и трайно умиротвореніе въ Истокъ.

ПОСЛАНИЕ-ТО НА БЪЛГАРСКѣ-Тѣхъ ДЕПУТАЦИѣхъ ВЪ САН-СТЕФАНО.

Слѣдъ подписваніето на миръ-тъ въ Сан-Стефано Българи-тѣ почти на всякъдѣ бѣхъ въздушевени отъ идеѣ-тѣхъ че тѣхъ сѣхъ дължны да изразятъ свои-тѣ признателни чувства въ единъ общъ адресъ на Н. И. В. Александра II за освободеніето на отечество-то имъ. Усѣщствленіето на тѣзи идеѣ сѣхъ прѣдначенъ въ Софіѣ, и Г. Мелетіѣ, Софійскій-тъ Митрополитъ, прѣди нѣколко седмици распрати писма до всички-тѣ Български общини, въ които ги покани да съберѣтъ подписи за благодарителный-тъ адресъ и да си испратятъ по единъ или по нѣколко прѣдставителни-тѣхъ Софіѣ за 25-й Марта. Тѣзи писма бѣхъ придружени отъ по едно копіе на единъ адресъ и по единъ чертежъ на кръсть, който да се поднесе на Императоръ-тъ за въ споменъ на настоящѣ-тѣхъ войнѣ. По-послѣ той яви на общини-тѣхъ че по нѣкои причини събраніето на прѣдставители-тѣхъ трѣба да стане на 31-й Марта въ Едрене, а не въ Софіѣ. И дѣйствително, въ този сѣщити-тъ денъ около 60 прѣдставители бѣхъ събрали вече въ първи-тъ градъ, но първото имъ засѣданіе станѣ на 2-й Априліѣ въ училищѣ-тѣхъ залѣ. Слѣдъ единъ краткъ релігіозенъ обрядъ, едно писалище отъ единъ прѣдсѣдатель и отъ двама секретари сѣхъ назначи по общо одобреніе за воданіето на въпроси-тѣхъ, които имаше да се разнекватъ. Въ това засѣданіе по-голѣма-та частъ отъ прѣдставители-тѣхъ изразихъ желаніе да се направятъ нѣкои промѣненія въ адресъ-тъ и въ чертежъ-тъ на кръсть-тъ, които Софійскій-тъ Митрополитъ бѣше испратилъ до общини-тѣхъ. Но като се каза че тѣхъ были вече прѣдставени по единъ неофициаленъ начинъ на високи-тѣхъ лица, рѣши сѣхъ да си останѣтъ почти сѣщити-тѣхъ много малки измѣненія въ тѣхъ. Тамъ станѣхъхъ още двѣ засѣданія въ които сѣхъ разнеквахъ по-маловажни въпроси. Нѣкои отъ прѣдставители-тѣхъ изразихъ сѣхъ въ тѣхъ че този адресъ можаше да се поднесе на Императоръ-тъ по-късно, така щото венчѣ-тѣхъ градове, които сѣхъ занети още отъ Турски-тѣ войски, и онези окръжія отъ Македоніѣ, които споредъ Договоръ-тъ на Сан-Стефано влязѣ въ новосъставеното Княжество, а още не сѣхъ занети отъ Руски-тѣ войски, да можѣхъ да зематъ живо участие въ съставяніето му и въ поднасяніето му, по дѣло-то бѣше вече свършено.

На 3-й Априліѣ всички-тѣхъ прѣдставители трѣгнѣхъхъ отъ Едрене за Сан-Стефано, дѣто на другий-тъ денъ щѣхъ да се пріематъ отъ Великий-тъ Дукъ Никола, по по нѣкои причини пріемъ-тъ бѣде отложенъ до 10-й того. Въ този денъ тѣхъ сѣхъ прѣдставихъ на Н. И. Высочество

по единъ тържественъ начинъ, като махъ на чело-то си Н. Бл. Българскій-тъ Екзархъ и Митрополити-тѣхъ Русчукскій, Пловдивскій, Софійскій, Прѣславскій, Сливненскій и Охридскій засѣдѣхъ нѣкои отъ свои-тѣ епископи нарѣчани мандрити. При поднасяніето на адресъ-тъ Екзархъ-тъ прочете едно словце, въ което той изрази благодарностъ-тѣхъ на Българскій-тъ народъ къмъ Н. И. Высочество за извършено-то отъ него по храбрѣ-тѣхъ му войска дѣло, и го помоли да го поднесе на Августѣйши-тъхъ братъ Н. И. Высочество слѣдъ като благодарни за признателни-тѣхъ чувства Българскій-тъ народъ къмъ него, каза че дѣло-то е навѣрно извършено, и че добро-то устройство на Българіѣхъ зависи отъ самий-тъ Българскій народъ. Послѣ той сѣхъ обърна къмъ Екзархъ-тъхъ и къмъ владыци-тѣхъ имъ каза съ единъ твърдѣ енергиченъ тонъ че тѣхъ трѣба постоянно да проповѣдватъ на паство-то си да живѣе добръ съ Мохамеданско-то население въ Българіѣхъ и да уважава животъ-тъхъ, имотъ-тъхъ и честъ-тъхъ му.

Слѣдъ пріемъ-тъ Великий-тъ Дукъ яви на прѣдставители-тѣхъ че тѣхъ трѣба да избѣрѣтъ непомежду си единъ депутатиѣхъ отъ 10 до 15 души, коѣто да отидѣ въ С.-Петербургъ и да подаде лично адресъ-тъ на Императоръ-тъ около 11 Маѣ, а послѣдний-тъхъ благоволи да ѣхъ пріемѣ прѣдставители-тѣхъ тутакси сѣхъ събрахъхъ въ едно редовно засѣданіе рѣшихъхъ то тѣзи депутатиѣхъ да състои отъ 8 мѣски и отъ 4 духовни лица. Първи-тѣхъ избѣрахъхъ по тайно гласоподаваніе и сѣхъ слѣдующи-тѣхъ:

Д-ръ Г. Януковъ	отъ Тулѣжъ
Д. Грековъ	" Браилѣжъ
Н. В. Горбановъ	" Еленѣжъ
А. Мановъ	" Габрово
И. Цанювъ	" Видинѣжъ
С. Беронъ	" Браилѣжъ
Я. Геровъ	" Едрене
Д-ръ Протичъ	" Букурешъ

Духовни-тѣхъ лица сѣхъ избѣрахъхъ отъ Сподъ-тъхъ и тѣхъ сѣхъ слѣдующи-тѣхъ:

Г. Климентъ	Епископъ Русчукскій
Г. Методиѣ	Архим. Пловдивскій
Г. Костандинъ	Архим. Плевненскій
Г. Пантелеймонъ	Игуменъ Рилскій

И така посланието на Българскѣ-тѣхъ прѣдставители сѣхъ свърши въ день-тъхъ, въ който станѣ пріемъ-тъхъ имъ отъ Великий-тъ Дукъ и избѣраніето на новѣ-тѣхъ депутатиѣхъ.

Единъ прѣдставитель.

(Въ идущий-тъ брой на Зорницѣхъ ще дадемъ едно скратеніе на адресъ-тъхъ който Българскѣ-тѣхъ прѣдставители поднесохъ на Н. И. В. Александра II. Редакторъ Т. А. Байнгтонъ.

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКѣхъ ДЕНЕШѣхъ.

Петербургъ, 6 Апри. — Генералъ Тотлебенъ трѣгва днесъ отъ тука за Св. Стефанъ съ особено посланіе отъ Царѣ-тъхъ Виенѣ, 8 Апри. — Русіѣ пріема по начало, да сѣхъ прѣгледатъ Договори-тѣхъ отъ 1856 и 1871, но Англіѣ сѣхъ двоуми и склонѣ на това прѣдложеніе, като сѣхъ страхува да не бѣхъ Германіѣ да сѣхъ стара само да ѣхъ осамоти. При венчѣко това обаче, има още надежда за едно споразумѣніе.

Лондонъ, 11 Апри. — Таймсъ обнародва днесъ слѣдующѣ-тѣхъ депешѣхъ отъ С.-Петербургъ: "Прѣговори-тѣхъ за сѣщевременно-то оттегляваніе на Англіѣ-тѣхъ флотѣ и Рускѣ-тѣхъ войски отъ при Цариградъ продължаватъ, и сѣхъ пріятельски. Но понеже въпросъ-тъхъ за граници-тѣхъ задъ които ще трѣба да сѣхъ оттеглятъ изисква особено вниманіе, то окончателно-то рѣшеніе ще сѣхъ забави още нѣколко вѣрѣме. — Генералъ Игнатіевъ сѣхъ вѣрне наскоро въ Св. Стефанъ.

Лондонъ, 11 Апри. — Англіѣ пріема прѣзваніето на Германіѣхъ за въ Конгресъ-тъхъ, съ това прѣдпазваніе че Русіѣхъ припознае право-то на Конгресъ-тъхъ да разиска въпроси-тѣхъ за венчѣ-тѣхъ промѣненія въ Истокъ.

Издава сѣхъ отъ Американско-то Евангелистическо Обществѣ.

Редакторъ Т. А. Байнгтонъ.
Въ Американъ-Ханѣ.

Въ Печатницѣ-тѣхъ на А. Х. Болджіанѣ.